

در این شرایط اگر آن می‌کنند؟ توقع داشتیم قوه قضائیه بگوید برای مسئولان‌شان چند اکران بگذاریم و چند وقت است که به آن‌ها نلمه زده‌ایم ولی جواب نداده‌اند.

مصاحبه‌ای از شما خواندم که از اکران فیلم تان مطلع نبودید و حتی گلابه هم کرده‌اید که سانسور شده است.

مشکلی با ممیزی ندارم و در همه جای دنیا هست. گلابه من از مسئولان ارشاد نیست و من مستقیماً با تهیه‌کننده مشکل دارم. چرا فیلم‌ها دچار ممیزی شده و به من اطلاع نداده‌اند؟ من بعد از ۶ روز که از اکران حرف آخر گذشته بود، در سینما دیدم که چه ممیزی‌هایی بر روی آن اعمال شده است! نمی‌دانم چه بگویم؛ حتی تیتراژ فیلم هم دچار ممیزی شده است. واقعاً نمی‌دانم از تهیه‌کننده به چه کسی شکایت کنم؟ او پول را گرفته و در پیش تولید، مرحله تولید و پس از آن حضور نداشته و در گرفتن پروانه ساخت هم هیچ کمکی نکرده است و دوستم در خانه سینما پروانه ساخت گرفته‌اند و در خصوص دریافت پروانه نمایش هم خودم رایزنی کردم. این تهیه‌کننده صوری به چه دردی می‌خورد؟ تهیه‌کننده خوب خیلی داریم ولی متأسفانه برخی‌ها این گونه هستند. تهیه‌کننده ما علاوه بر این که کمک نمی‌کند، حتی چوب هم لای چرخ‌مان می‌گذاشت. همه کارهای فیلم، از انتخاب بازیگر گرفته تا دریافت پروانه نمایش را خودم انجام دادم پس کاش لفظ تهیه‌کننده را به خودم می‌دادند. آن تهیه‌کننده صوری چه کاری می‌کند که من نمی‌توانم انجام دهم. من تمام انرژی‌ام را برای فیلم می‌گذارم و او نیست! پول را گرفته و به سفر خارجه یک ماهه رفته بود. باید این چیزها سازمان دهی شود.

چالش‌های تولید «حرف آخر» چه بود؟

بزرگ‌ترین چالش‌مان تولید فیلم در اوج شیوع کرونا بود و ناچای هنر، مجوز ساخت نمی‌داد و می‌گفت باید تهیه‌کننده امضا کند و تهیه‌کننده را با هزار خواهش و التماس آوردیم. دوم این که در زمان پیش تولید قیمت دلار پایین بود و در زمان تولید دلار ۷،۸ هزار تومان گران‌تر شد و بر آوردمان به هم خورد. سوم این که من هم نویسندگی و کارگردانی می‌کردم و هم کارهای تولید را انجام می‌دادم، برای تهیه لوکیشن چک و چانه می‌زدیم، وضعیت آب و هوا را چک می‌کردم و همه کارها بر عهده من بود و این‌ها به مسائل مالی برمی‌گردد و اگر پول داشتیم می‌توانستیم تهیه‌کننده بزرگی را بیاوریم. معتقدم برای بزرگ شدن باید با آدم‌هایی که فکر بزرگی دارند، کار کرد. متأسفانه در این فیلم به آدم‌هایی بها دادم که فکر کوچکی داشتند و این به خودم و فیلم لطمه زد و امیدوارم در فیلم بعدی‌ام تکرار نشود. نکته بعدی هم این که نام فیلم، «حکیم، اعدام، حرف آخر» بود ولی وقتی پروانه ساخت آمد دیدم به «حرف آخر» تغییر کرده و وقتی از تهیه‌کننده پرسیدم گفت که وزارت ارشاد گفته نام را تغییر بده و من بی اطلاع از تغییر نام فیلم بودم.

آیا توانسته‌اید در انتقال پیام «حرف آخر» موفق باشید؟

به این سؤال باید مخاطب پاسخ دهد، البته با آن‌هایی که فیلم را دیده‌اند، صحبت کردیم و گفته‌اند که آن چه را که در ذهن من بوده، دریافت کرده‌اند.

در نهایت از نخستین ساخته سینمایی تان رضایت دارید؟

همه آدم‌ها چیه دارند، حالا چه خوب یا چه بد و «حرف آخر» یکی از فرزندانی است. با توجه به آن چه در ذهنم است و اذیت‌هایی که شدم، ۴۰، ۵۰ درصد راضی هستم. معتقدم فیلم خوب ساختن، سخت‌ترین کار دنیاست و البته فیلم بدون پول و سرمایه از همه کارها سخت‌تر است.

برنامه بعدی تان چیست؟

یکی از رزوه‌های ام این است که برای دفاع مقدس فیلم بسازم. حتی قضای ام در فیلم «حرف آخر» فرزند شهید است. حدود ۴۸ فیلم مستند ساخته‌ام که ۳۰ تا آن درباره دفاع مقدس است. آخرین مستندم درباره عملیات کربلای ۴ است که متأسفانه هیچ حمایتی از آن نمی‌شود. فیلم‌نامه‌ای درباره دفاع مقدس نوشته‌ام، البته نه درباره میدان جنگ بلکه ماجرای امروزی و اتفاق جذبی را روایت می‌کند و در حال رایزنی یا چند تهیه‌کننده برای ساخت هستم. در کنارش فیلم‌نامه هم می‌نویسم.

و حرف آخر....

معتقدم برای بزرگ شدن باید با آدم‌هایی کار کرد که فکرهای بزرگی دارند.

فیلم نیست. هنر و تجربه، در سال‌های گذشته تبلیغات خوبی برای فیلم‌ها انجام می‌داد به گونه‌ای که مردم حتی برای همان تک سانس هم صف می‌کشیدند. اما این اتفاق اکنون نمی‌افتد و تبلیغات به صفحه اینستاگرام، سایت هنر و تجربه و کانال تلگرام محدود شده است و باید تبلیغات را زیاد کنند. نکته دوم این که از آدم‌هایی در مجموعه کاری گروه هنر و تجربه استفاده کنند که خودشان متعلق به سینمای مستقل باشند؛ مثلاً برای حرف آخر خودم بیلورد را نصب کردم در صورتی که من نباید این کار را انجام دهم. آقای «طیب»، آدم خوب و کاری‌ای است. اما برخی‌ها کلاما اداری هستند. معتقدم می‌توان در مدت ۶ ماه کاری کرد که هنر و تجربه یکی از بهترین پخش‌کننده‌های ایران باشد. سینما بحث تخصصی است و باید آدم‌های متعلق به بدنه سینما در این سیستم باشند؛ مثلاً «رهبر قنبری»، کارگردان باتجربه و بزرگی است و نمی‌دانم چرا باید فیلم‌اش در ۱۰ یا ۲۰ سالن سینما، آن هم به شکل تک سانس، اکران شود؟ این به خاطر سیستم معیوب و بیمار سینماست؛ همان مافیایی که در همه جای سینما وجود دارد. علاج آن را نمی‌دانم و نیاز به کارشناسی و گپ و گفت دارد تا به جایی برسد.

در سال‌های گذشته که می‌خواستیم فیلم بسازیم، مسئولان می‌گفتند فیلم جشنواره‌ای، سیاه‌نمایی و ناامیدکننده‌تانزید، من که همه فرمول‌ها را رعایت کرده‌ام یعنی در این فیلم امید می‌دهم و یک قضای خوب را معرفی می‌کنم و می‌گویم قوه قضائیه می‌تواند این فیلم را الگوی خودش قرار دهد. پس چرا از من حمایت نمی‌شود؟ فیلم را به چند جشنواره فرستاده‌ایم ولی پذیرش نکردند. در صورتی که ما منطبق با دستورات‌شان آن را ساخته‌ایم و در آن امید و عشق وجود دارد و سیاه‌نمایی نیست. پس چرا از ما حمایت نمی‌کنند و فیلم ما را

ف آخ تیم است

هنرمند داریم اما آن‌ها به دنبال ستاره‌های بفرش هستند. به همین دلیل برای اکران فیلم‌ها پخش‌کننده‌ها همکاری نمی‌کنند. اکنون زمانه‌ای است که نمی‌توان گفت فیلم خوب یا بد است. در واقع فیلم خوب یا بد را پخش‌کننده مشخص می‌کند. یعنی یک پخش‌کننده گردن کلفت می‌تواند یک فیلم حتی ضعیف را به جشنواره‌های جهانی برساند و در خارج از کشور اکران داشته باشد چون در خارج از کشور کسی بازیگران سینمای ایران را نمی‌شناسد. اگر نام «بر دبیت» را ببریم کل جهان او را می‌شناسد اما در سینمای ایران یک یا ۲ بازیگر جهانی داریم. پخش‌کننده نمی‌تواند برای ما دلیل بیاورد که بازیگر یا فیلم‌نامه‌ها خوب بود چون در این سال‌ها می‌بینیم که فیلم‌هایی در خارج از کشور اکران و پخش شده‌اند که فیلم‌نامه و بازیگران خوبی نداشته‌اند. ظاهراً دیگر دوره و زلمه بازیگر و کارگردان نیست بلکه دوره و زمانه پخش‌کننده است.

با توجه به توضیحات شما می‌خواهم بگویم فیلم‌های هنری و تجربی همیشه نیازمند حمایت و پستر سازی قوی‌تر برای جذب مخاطب و آشنایی او با این نوع سینما بوده‌اند. در شرایط فعلی چگونه می‌توان از فیلم‌های هنری و تجربی حمایت کرد؟

ابتدا بگویم که فیلم‌های هنری و تجربی چون مستقل و با بودجه شخصی ساخته می‌شوند باید تبلیغات گسترده‌ای داشته باشند. برای فیلم‌های مستقل لفظ تیم را استفاده می‌کنند. یعنی اگر فیلم‌های مستقل به جایی رسیده‌اند؛ کارگردان و تهیه‌کننده، اثر را به جایی رسانده‌اند. خیلی از مردم هنر و تجربه را نمی‌شناسند و می‌پرسند چرا سانس‌های فیلم کم است و کجا اکران می‌شود و چرا هیچ جات تبلیغات